

Środa, 12 lutego 2020 r.

P9_TA(2020)0031

Strategia UE mająca położyć kres okaleczaniu żeńskich narządów płciowych na świecie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie strategii UE mającej wykorzenić okaleczanie żeńskich narządów płciowych na świecie (2019/2988(RSP))

(2021/C 294/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 8 i 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującej decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW („dyrektywa w sprawie praw ofiar”) ⁽¹⁾, której przepisy mają także zastosowanie do ofiar okaleczania żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając art. 11 i 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. ustanawiającej normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową (dyrektywa o warunkach przyjmowania) ⁽²⁾, w której wymienia się konkretnie ofiary okaleczania żeńskich narządów płciowych wśród kategorii osób wymagających szczególnej troski, które powinny uzyskać odpowiednią opiekę zdrowotną podczas procedury azylowej,
- uwzględniając art. 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (dyrektywa w sprawie kwalifikowania) ⁽³⁾, w której okaleczanie żeńskich narządów płciowych – jako poważną formę przemocy psychicznej, fizycznej lub seksualnej – uznano za podstawę do rozważenia przyznania ochrony międzynarodowej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie położenia kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych ⁽⁴⁾, w której wezwano do wyeliminowania tej praktyki na całym świecie za pomocą zapobiegania, środków ochrony oraz prawodawstwa,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie zerowej tolerancji dla okaleczania żeńskich narządów płciowych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdania roczne UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie, a w szczególności swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2020 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z czerwca 2014 r. pt. „Zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, i zwalczanie takiej przemocy”,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wykorzeniania przemocy wobec kobiet w Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 listopada 2013 r. zatytułowany „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych” (COM(2013)0833),

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

⁽²⁾ Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 96.

⁽³⁾ Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 87.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 93 z 24.3.2017, s. 142.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 463 z 21.12.2018, s. 26.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0007.

Środa, 12 lutego 2020 r.

- uwzględniając wspólne oświadczenie z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie Międzynarodowego Dnia Zerowej Tolerancji dla Okaleczania Narządów Płciowych Kobiet, w którym wiceprzewodnicząca Komisji / wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz pięciu komisarzy potwierdzili zaangażowanie UE w walkę z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych w ramach stosunków zewnętrznych,
- uwzględniając plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019, w szczególności cel 14b, w którym wyraźnie wymienia się okaleczanie żeńskich narządów płciowych, a także biorąc pod uwagę obecny przegląd planu działania oraz negocjacje w sprawie jego odnowienia,
- uwzględniając doświadczenie zdobyte dzięki wdrożeniu strategicznego zaangażowania Komisji na rzecz równouprawnienia płci na lata 2016–2019 oraz dzięki realizacji środków określonych w planie działania stanowiącym część komunikatu Komisji z dnia 25 listopada 2013 r.,
- uwzględniając agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, a w szczególności cel 5.3 dotyczący wyeliminowania wszelkich szkodliwych praktyk, takich jak dziecięce, przedwczesne i przymusowe małżeństwa oraz okaleczanie żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając międzynarodową konferencję na temat ludności i rozwoju (ICPD), która odbyła się w Kairze w 1994 r., oraz jej program działania, a także wyniki kolejnych konferencji przeglądowych, w szczególności szczyt w Nairobi zorganizowany w 25. rocznicę ICPD i podjęte w jego trakcie zobowiązanie do wyeliminowania okaleczania żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając pekińską platformę działania i wyniki kolejnych dotyczących jej konferencji przeglądowych;
- uwzględniając unijny plan działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020 (GAP II), a zwłaszcza zapisany w nim priorytet tematyczny B obejmujący szczegółowy wskaźnik dotyczący okaleczania żeńskich narządów płciowych, a także biorąc pod uwagę obecny przegląd planu działania oraz negocjacje w sprawie jego odnowienia,
- uwzględniając zawarte w wytycznych politycznych przewodniczącej Komisji zobowiązanie do przyjęcia środków mających na celu zwalczanie przemocy wobec kobiet,
- uwzględniając spodziewaną nową strategię UE na rzecz równouprawnienia płci,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) z 2013 r. zatytułowane „Okaleczanie żeńskich narządów płciowych w Unii Europejskiej i Chorwacji”, a także dwa kolejne sprawozdania zatytułowane „Szacowanie liczby dziewcząt zagrożonych okaleczeniem żeńskich narządów płciowych w Unii Europejskiej” dotyczące Irlandii, Portugalii i Szwecji (w 2015 r.) oraz Belgii, Grecji, Francji, Włoch, Cypru i Malty (w 2018 r.),
- mając na uwadze Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska) z 2014 r., której art. 38 zobowiązuje wszystkie państwa-strony do penalizacji okaleczania żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (COM(2016)0109 – 2016/0062(NLE))⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie przystąpienia UE do konwencji stambulskiej i innych środków przeciwdziałania przemocy ze względu na płeć⁽⁹⁾,
- uwzględniając deklarację Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 13 września 2017 r. w sprawie potrzeby zwiększenia wysiłków na rzecz zapobiegania okaleczaniu żeńskich narządów płciowych i przymusowym małżeństwom kobiet w Europie oraz zwalczania tych zjawisk,
- uwzględniając wytyczne WHO dotyczące zarządzania powikłaniami zdrowotnymi będącymi skutkiem okaleczania żeńskich narządów płciowych,

⁽⁸⁾ Dz.U. C 337 z 20.9.2018, s. 167.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0080.

Środa, 12 lutego 2020 r.

- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 5 lipca 2018 r. zatytułowaną „Położenie kresu okaleczeniu żeńskich narządów płciowych”,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 27 lipca 2018 r. zatytułowane „Zwiększenie globalnych wysiłków na rzecz zaprzestania praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych”,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 14 listopada 2018 r. zatytułowaną „Zwiększenie globalnych wysiłków na rzecz zaprzestania praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych”,
 - uwzględniając umowę z Kotonu i trwający proces jej przeglądu,
 - uwzględniając inicjatywę „Spotlight” UE i ONZ z września 2017 r. na rzecz wyeliminowania przemocy wobec kobiet i dziewcząt,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych jest uznawane na całym świecie za rażące i systematyczne naruszanie praw człowieka, formę przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz przejaw nierówności płci, które nie są związane z żadną religią czy kulturą, oraz że uznaje się je obecnie za kwestię globalną dotyczącą co najmniej 200 milionów kobiet i dziewcząt w 30 krajach, zgodnie ze sprawozdaniami statystycznymi UNICEF, Funduszu Ludnościowego ONZ (UNFPA) i WHO; mając jednak na uwadze, że istnieją dowody na występowanie tej praktyki w ponad 90 krajach na wszystkich kontynentach;
- B. mając na uwadze, że – według danych UNFPA z 2018 r. – jeżeli wśród ludności utrzymają się obecne tendencje, 68 milionów dziewcząt na świecie będzie zagrożonych okaleczeniem żeńskich narządów płciowych do 2030 r., przy czym przewiduje się, że roczny wzrost liczby przypadków wzrośnie z szacowanych 4,1 miliona w 2019 r. do 4,6 milionów rocznie do 2030 r.;
- C. mając na uwadze, że według najnowszych danych krajowych dostępnych w Europie szacuje się, że około 600 tysięcy kobiet i dziewcząt w Europie żyje z trwającymi całe życie fizycznymi i psychicznymi skutkami okaleczania żeńskich narządów płciowych, a kolejne 180 tysięcy dziewcząt jest w wysokim stopniu zagrożone okaleczeniem żeńskich narządów płciowych w 13 państwach europejskich;
- D. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych obejmuje wszystkie praktyki polegające na częściowym lub całkowitym usunięciu zewnętrznych żeńskich narządów płciowych, takie jak klitoridektomia, ekscyzja, infibulacja i inne szkodliwe praktyki, które celowo zmieniają narządy płciowe kobiet lub powodują ich zranienie do celów pozamedycznych, pociągając za sobą zaburzenia zdrowotne o charakterze fizycznym, seksualnym i psychologicznym, które mogą prowadzić do śmierci.
- E. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych przeprowadza się głównie w odniesieniu do młodych dziewcząt w okresie od niemowlęctwa do 15 roku życia; mając ponadto na uwadze, że dziewczyna lub kobieta może być wielokrotnie w ciągu życia narażona na okaleczanie żeńskich narządów płciowych, na przykład gdy ma wkrótce wyjść za mąż lub zamierza udać się w podróż za granicę;
- F. mając na uwadze, że niedawny wzrost odsetka kobiet i dziewcząt, które potencjalnie już doświadczyły okaleczenia żeńskich narządów płciowych (według danych Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) z 2018 r.), oznacza, iż kwestia ta nabiera jeszcze większego znaczenia, a liczba kobiet i dziewcząt dotkniętych tą praktyką lub narażonych na nią stale rośnie; mając na uwadze, że według UNHCR w ciągu ostatnich pięciu lat do Europy przybyło ponad sto tysięcy kobiet ubiegających się o azyl, które potencjalnie doświadczyły okaleczenia żeńskich narządów płciowych;
- G. mając na uwadze, że według UNICEF osiągnięto postępy, gdyż na okaleczanie żeńskich narządów płciowych narażonych jest dzisiaj o jedną trzecią dziewcząt mniej niż 30 lat temu; mając jednak na uwadze, że przy uwzględnieniu wszystkich dostępnych danych i na 10 lat przed 2030 r. cel zrównoważonego rozwoju 5.3 dotyczący wyeliminowania okaleczania żeńskich narządów płciowych jest daleki od osiągnięcia; mając na uwadze, że bezwzględna liczba kobiet i dziewcząt dotkniętych tą praktyką wydaje się rosnąć i nadal będzie rosła, jeżeli w trybie pilnym nie zostaną podjęte wzmoczone wysiłki, aby temu zapobiec;
- H. mając na uwadze, że w celu przyspieszenia zmian i osiągnięcia celu, jakim jest wyeliminowanie okaleczania żeńskich narządów płciowych na całym świecie do 2030 r., istnieje pilna potrzeba nasilenia i koordynacji już prowadzonych działań na rzecz położenia kresu tej praktyce na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i międzynarodowym, oparcia się na tych działaniach i doprowadzenia do znacznej i trwałej zmiany dzięki skutecznym i kompleksowym strategiom;

Środa, 12 lutego 2020 r.

- I. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych jest formą przemocy ze względu na płeć, zatem zajęcie się pierwotnymi przyczynami braku równości płci na szczeblu wspólnotowym, w tym stereotypami dotyczącymi płci i szkodliwymi normami społecznymi, ma zasadnicze znaczenie dla położenia kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych;
- J. mając na uwadze, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych jest często nierozzerwalnie związane z innymi kwestiami dotyczącymi nierówności płci i jest tylko jednym z wielu naruszeń praw kobiet, takich jak brak dostępu dziewcząt do kształcenia, w tym do kompleksowej edukacji seksualnej, brak zatrudnienia kobiet, niemożność posiadania lub dziedziczenia majątku, przymusowe lub przedwczesne małżeństwa dzieci, przemoc seksualna i fizyczna oraz brak dobrej jakości opieki zdrowotnej, w tym usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz związanych z nimi praw;
- K. mając na uwadze, że medykalizacja okaleczania żeńskich narządów płciowych jest praktyką okaleczania żeńskich narządów płciowych wykonywaną przez pracownika służby zdrowia lub w szpitalu bądź przychodni; mając na uwadze, że medykalizacja okaleczania żeńskich narządów płciowych stanowi niebezpieczną próbę zalegalizowania praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych, a nawet potencjalnie czerpania z niej korzyści;
 1. potwierdza swoje zobowiązanie do pomocy w wyeliminowaniu praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych na całym świecie jako formy przemocy ze względu na płeć mającej długotrwałe skutki psychologiczne i fizyczne dla kobiet i dziewcząt, a w niektórych przypadkach prowadzącej do śmierci;
 2. zauważa, że uznanie grupy „The Restorers”, która znalazła się na liście najpoważniejszych kandydatów do Nagrody im. Sacharowa, stanowi ważny krok w tym kierunku i w walce z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych; uznaje ponadto ważną rolę młodych ludzi we wzmacnianiu pozycji ich samych i innych, gdy stają się wzorem do naśladowania we własnych społecznościach;
 3. podkreśla, że podstawowym celem wszelkich działań dotyczących okaleczania żeńskich narządów płciowych musi być zapobieganie tej praktyce poprzez zrównoważone zmiany w społeczeństwie i wzmocnienie pozycji społeczności, a zwłaszcza kobiet i dziewcząt, które w nich żyją, dzięki zapewnieniu kształcenia i informacji oraz stworzeniu warunków wstępnych dla wzmocnienia pozycji ekonomicznej kobiet i dziewcząt; podkreśla, że ochrona i dalsza opieka nad osobami, które doświadczyły okaleczenia żeńskich narządów płciowych, muszą być traktowane priorytetowo dzięki zapewnieniu odpowiedniej ochrony i informacji oraz dostępu do profesjonalnej i odpowiedniej opieki fizycznej, psychologicznej, medycznej i seksuologicznej, a także poprzez wsparcie dla osób, które przeżyły okaleczenie, przy zapewnieniu zwiększonych środków;
 4. podkreśla, że zaangażowanie mężczyzn i chłopców w proces przekształcania wzajemnych relacji między płciami i zmiany zachowań oraz we wspieranie wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt jest równie istotny jak wyeliminowanie tej szkodliwej praktyki; podkreśla ponadto znaczenie włączenia liderów społecznościowych w wyeliminowanie okaleczania żeńskich narządów płciowych, gdyż praktykę tę przekazuje się poprzez tradycje i kulturę, z użyciem ostrzy i przy udziale osób wykonujących obrzezanie, które często pełnią wpływowe role w społecznościach, a różne religie służą jako uzasadnienie przeprowadzania i przekazywania tej praktyki;
 5. podkreśla, że należy zająć się problemem okaleczania żeńskich narządów płciowych w ramach podejścia holistycznego i przekrojowego, uwzględniającego pierwotne przyczyny nierówności płci leżące u podstaw wszelkich form przemocy ze względu na płeć wobec wszystkich kobiet i dziewcząt (w tym naruszenia przysługujących kobietom i dziewczętom praw człowieka, integralności fizycznej oraz zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego i związanych z nim praw), a w szczególności powiązanie okaleczania żeńskich narządów płciowych z innymi szkodliwymi praktykami, takimi jak przedwczesne i przymusowe małżeństwa, spłaszczanie piersi, hymenoplastia i badanie dziewictwa;
 6. wyraża zaniepokojenie coraz powszechniejszym zjawiskiem „medykalizacji” okaleczania żeńskich narządów płciowych w niektórych krajach – nawet tych, w których okaleczanie żeńskich narządów płciowych jest niezgodne z prawem – oraz coraz większym zaangażowaniu pracowników służby zdrowia w tę praktykę; podkreśla, że jest to niedopuszczalna odpowiedź na pierwotne przyczyny okaleczania żeńskich narządów płciowych, jak już stwierdziły ONZ i WHO; zachęca zainteresowane kraje do wyraźnego zakazania medykalizacji okaleczania żeńskich narządów płciowych, a jednocześnie do podnoszenia wiedzy personelu medycznego na temat tego problemu przez zapewnianie informacji i szkoleń, a także odpowiedni nadzór i egzekwowanie prawa;
 7. podkreśla, że na mocy art. 38 konwencji stambulskiej państwa członkowskie mają obowiązek uznania za nielegalne okaleczania żeńskich narządów płciowych, a także zachęcania, przymuszania lub namawiania dziewcząt do poddania się tej praktyce, oraz że konwencja chroni nie tylko dziewczęta i kobiety zagrożone okaleczeniem narządów płciowych, ale również dziewczęta i kobiety, które odczuwają skutki tej praktyki przez całe życie; z zadowoleniem odnotowuje, że prawo karne we wszystkich państwach członkowskich chroni dziewczęta i kobiety przed okaleczaniem żeńskich narządów płciowych, lecz wyraża głębokie zaniepokojenie jego oczywistą nieskutecznością, skoro w UE zarejestrowano zaledwie kilka spraw sądowych dotyczących tej praktyki;

Środa, 12 lutego 2020 r.

8. zauważa, że w wielu państwach UE istnieje również możliwość sądowego ścigania przypadków okaleczania żeńskich narządów płciowych popełnionych za granicą, zgodnie z zasadą eksterytorialności, która z tego względu zabrania także wysyłania dzieci do państw trzecich w celu poddania ich okaleczeniu żeńskich narządów płciowych; zauważa, że penalizacja musi iść w parze ze ściganiem i dochodzeniami; podkreśla, że dobro dziecka musi być zawsze kwestią nadrzędną, a w ramach procesu ścigania i skazywania członków rodziny, którzy dokonują okaleczania żeńskich narządów płciowych, należy również zagwarantować, że w jego konsekwencji dziewczęta i dzieci nie będą narażone na dalsze zagrożenia;

9. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zadbały, by w ramach przyszłego budżetu UE nadal wspierano – wewnątrz i zewnątrz – zrównoważony charakter zaangażowania społeczności w projekty i programy dzięki odpowiedniemu finansowaniu uwzględniającemu realia operacyjne organizacji społeczności lokalnych oraz organizacji i inicjatyw prowadzonych przez osoby, które poddano okaleczeniu żeńskich narządów płciowych, i młodzież; w tym celu wzywa Komisję i Radę, aby zapewniły elastyczność, dostępność i trwałość finansowania w oparciu o strukturalne wsparcie finansowe w perspektywie długoterminowej w ramach dyskusji budżetowych na temat kolejnych wieloletnich ram finansowych;

10. z zadowoleniem przyjmuje prace już zrealizowane w ramach programu „Prawa, równość i obywatelstwo” oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, aby w przyszłym budżecie UE uwzględniono potrzebę większej elastyczności i synergii między wewnętrznymi i zewnętrznymi programami finansowania w celu wspierania budżetów, które uwzględniają złożoność tej kwestii, a także propagowania bardziej kompleksowych transnarodowych i transgranicznych interwencji mających na celu doprowadzenie do wyeliminowania okaleczania żeńskich narządów płciowych na całym świecie;

11. zachęca Komisję i państwa członkowskie, aby w większym stopniu zaangażowały się w działania europejskich i krajowych sieci specjalistów, także w dziedzinie ochrony zdrowia, opieki społecznej, organów ścigania i społeczeństwa obywatelskiego, a także by zagwarantowały, że unijne środki finansowe przeznaczają się na projekty mające na celu szkolenia i kampanie informacyjne skierowane do specjalistów na temat sposobu, w jaki można skutecznie zapobiegać okaleczeniu żeńskich narządów płciowych i przemocy wobec kobiet i dziewcząt, wykrywać je i reagować na nie;

12. wzywa Komisję, aby dopilnowała, by wszystkie państwa członkowskie dokonały transpozycji do prawa krajowego dyrektywy w sprawie praw ofiar i w pełni ją wdrożyły dla zagwarantowania, że osoby, które doświadczyły okaleczenia żeńskich narządów płciowych, mają dostęp do poufnych, specjalistycznych usług wsparcia, w tym wsparcia i doradztwa pourazowego oraz schronisk w sytuacjach nadzwyczajnych w UE;

13. zauważa, że w świetle najnowszych danych UNHCR kwestia dostępu do specjalistycznej opieki zdrowotnej, w tym opieki psychologicznej, dla kobiet ubiegających się o azyl i dla uchodźczyń, które przeżyły okaleczenie żeńskich narządów płciowych, musi być traktowana priorytetowo zarówno na szczeblu UE, jak i państw członkowskich;

14. wzywa Komisję i Radę, aby dopilnowały, by w ramach reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego jednolicie stosowano w całej UE najwyższe międzynarodowe standardy ochrony w zakresie kwalifikacji, warunków przyjmowania i praw procesowych, co ułatwi ścisłą współpracę między państwami członkowskimi, szczególnie w przypadku kobiet ubiegających się o azyl, które znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji, dotkniętych lub zagrożonych okaleczeniem narządów płciowych i innymi formami przemocy ze względu na płeć;

15. wzywa Komisję, aby – w związku ze wzrostem liczby kobiet i dziewcząt dotkniętych okaleczeniem żeńskich narządów płciowych – dokonała przeglądu komunikatu z 2013 r. zatytułowanego „Położenie kresu okaleczeniu żeńskich narządów płciowych” w celu rozszerzenia skali działań zwalczających tę praktykę na świecie oraz prowadzenia prac na rzecz wyeliminowania różnic w przepisach prawa, strategiach politycznych i świadczeniu usług między państwami członkowskimi, dzięki czemu kobiety i dziewczęta dotknięte lub zagrożone okaleczeniem żeńskich narządów płciowych będą tak samo traktowane w całej UE;

16. wzywa Komisję, aby zadbała, by przyszła strategia na rzecz równości płci obejmowała działania mające na celu położenie kresu okaleczeniu żeńskich narządów płciowych i zapewnienie opieki osobom, które przeżyły tę praktykę, by zawierała język równości płci, zdecydowane zobowiązania i jasne wskaźniki we wszystkich obszarach kompetencji UE oraz mechanizm regularnej sprawozdawczości i ścisłego monitorowania, dzięki czemu zapewniona zostanie rozliczalność wszystkich instytucji UE i państw członkowskich;

17. wzywa Komisję, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państwa członkowskie, aby zacieśniły współpracę z państwami trzecimi w celu zachęcenia ich do przyjęcia przepisów krajowych zakazujących okaleczania żeńskich narządów płciowych, do wspierania organów ścigania we wdrażaniu tych przepisów oraz do priorytetowego traktowania kwestii okaleczania żeńskich narządów płciowych i innych praktyk szkodliwych dla kobiet i dziewcząt w ich zewnętrznej polityce w zakresie praw człowieka, zwłaszcza w ramach dwustronnych i wielostronnych dialogów dotyczących praw człowieka i innych form zaangażowania dyplomatycznego; podkreśla, że UE może przyczynić się do wyeliminowania okaleczania żeńskich narządów płciowych na świecie dzięki określeniu najlepszych praktyk w UE i zachęcaniu do ich stosowania;

Środa, 12 lutego 2020 r.

18. wzywa Komisję, aby zadbała, by wśród głównych działań przyszłego planu działania w sprawie równości płci (GAP III) znalazło się monitorowanie za pomocą konkretnych i możliwych do śledzenia wskaźników zwalczanie okaleczania żeńskich narządów płciowych oraz zapewnienie opieki osobom, które przeżyły okaleczenie, w ramach walki z wszelkimi formami przemocy wobec kobiet i dziewcząt;
 19. wzywa Komisję, w tym ESDZ, aby dopilnowała, by wśród celów przyszłego nowego planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji wciąż znajdowało się zwalczanie okaleczania żeńskich narządów płciowych oraz zapewnienie opieki osobom, które przeżyły tę praktykę;
 20. ponownie wzywa Radę do pilnego zakończenia procesu ratyfikacji konwencji stambulskiej przez UE na podstawie akcesji w szerokim zakresie bez jakichkolwiek ograniczeń oraz do poparcia ratyfikacji konwencji przez wszystkie państwa członkowskie; wzywa Radę i Komisję, aby zapewniły pełne włączenie konwencji do ram prawnych i politycznych UE w celu zapobiegania okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, ochrony kobiet i ścigania przestępców oraz zagwarantowały odpowiednie świadczenie usług przez wszystkie państwa-strony w odpowiedzi na okaleczanie żeńskich narządów płciowych;
 21. ponownie wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby włączyły zapobieganie zjawisku okaleczania żeńskich narządów płciowych do wszystkich sektorów, w szczególności zdrowia, w tym zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego i związanych z nim praw, pracy socjalnej, azylu, edukacji, w tym edukacji seksualnej, zatrudnienia, egzekwowania prawa, wymiaru sprawiedliwości, ochrony dzieci, mediów, technologii i komunikacji; wzywa do utworzenia wielostronnych platform międzysektorowych w celu sprawniejszej koordynacji takiej współpracy;
 22. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji i aktywne propagowanie przez nią wyeliminowania okaleczania żeńskich narządów płciowych w ramach wewnętrznych dyskusji ze społeczeństwem obywatelskim, polityki zewnętrznej i dialogu z krajami partnerskimi, a także jej zaangażowanie w coroczną ocenę zwalczania przez UE okaleczania żeńskich narządów płciowych;
 23. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w procesie opracowywania polityki i podejmowania decyzji zapewniły wprowadzenie odpowiednich i uporządkowanych mechanizmów na rzecz konkretnego zaangażowania przedstawicieli społeczności dotkniętych okaleczaniem żeńskich narządów płciowych i oddolnych organizacji kobiet, w tym organizacji prowadzonych przez kobiety, które poddano tej praktyce;
 24. wzywa Komisję, aby – dzięki włączeniu klauzul dotyczących praw człowieka – dopilnowała, by negocjacje w sprawie umów o współpracy i handlu między UE a państwami trzecimi i ich przegląd były uzależnione od przestrzegania przez te państwa międzynarodowych standardów w zakresie praw człowieka, w tym wyeliminowania praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych jako systematycznego naruszania praw człowieka i formy przemocy utrudniającej pełny rozwój kobiet i dziewcząt;
 25. z zadowoleniem przyjmuje zaktualizowaną metodykę zapisaną w sprawozdaniu „Szacowanie liczby dziewcząt zagrożonych okaleczeniem żeńskich narządów płciowych w Unii Europejskiej: przewodnik krok po kroku (wydanie drugie)” opublikowanym przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) w celu gromadzenia dokładniejszych i bardziej wiarygodnych danych; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zaktualizowały odpowiednie dane i rozwiązały problem braku wiarygodnych i porównywalnych danych statystycznych na szczeblu UE dotyczących występowania okaleczania żeńskich narządów płciowych i jego rodzajów, a także by zaangażowały środowiska naukowe oraz społeczności stosujące tę praktykę i osoby, które jej poddano, w proces gromadzenia danych i badania naukowe za pomocą podejścia wspólnotowego i partycypacyjnego; wzywa organizacje, rządy i instytucje UE, aby współpracowały na rzecz dostarczania dokładniejszych informacji jakościowych i ilościowych na temat okaleczania żeńskich narządów płciowych oraz by udostępniały je ogółowi społeczeństwa; ponadto zachęca właściwe organy (policję i prokuratorów) do wymiany najlepszych praktyk i współpracy, w tym za pomocą wpisów międzynarodowych;
 26. wzywa Komisję, aby inwestowała bardziej zrównoważone środki w badania nad okaleczaniem żeńskich narządów płciowych, gdyż opracowanie dogłębnych badań jakościowych i ilościowych jest jedynym sposobem na lepsze zrozumienie tego zjawiska i zwalczanie go w odpowiednio dostosowany i skuteczny sposób;
 27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i Radzie.
-